

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 196.

Sjette Session's anden Samling.

63de Møde.

Torsdagen den 22de Marts.

(Forts.)

Andresen: Jeg skal tillade mig en kort Bemærkning i Anledning af nogle Uttringer, som faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts, 2den Valgfreds (Estrup). Han frygtede nemlig for, at Flere i Thinget ikke rigtig havde indset Nytten af de overdrevede Rustninger. Det er mig meget besynderligt at høre, at han kunde frygte for, at man ikke kunde indsee Noget, der er umuligt at indsee. Alle fornøstige Folk maae erkjende, at Rustningerne vare unyttige. Der skal en meget stærk Forstand til at troe paa Nytten af disse Rustninger. Det er let at indsee, at det er skadeligt at spille Landets Penge; det er ogsaa let at indsee, at det er skadeligt at indkalde Folkets Sønner og lade dem gaae og drive paa Gaden eller paa Skibene, da Folket havde saa mange andre nyttige Ting at bruge dem til hjemme. Saaledes forekommer det mig, at Enhver maa erkjende, at det, som er skeet, er unyttigt, og det skulde glæde mig, om den ærede Rigsdagsmand kunde føre noget solidt Beviis for Nytten af disse Rustninger. Det gjør imidlertid egentlig Intet til Sagen, om de vare nyttige eller unyttige; det er ikke derpaa, det kommer an; thi Ministeriet var ligesuldt hjemfaldet til Straf, fordi det har overstredet Budgettet. Lad Rustningerne ti Gange have været nyttige, det er saa meget desto heldigere; men, selv om de have været nyttige, saa kan denne Nytte ikke tilskrives Ministeriet, men den maatte betøe paa udenomværende eller

tilfældige Omstændigheder. Jeg kan derfor ikke lægge Bægt paa Nytten; men jeg maa lægge Bægten der, hvor Bægten skal ligge, nemlig derpaa, at, naar Regjeringen overtræder Budgettet, gjør den noget ulovligt, og for enhver ulovlig Handling bør den straffes, ligesom andre Folk i Landet blive straffede, naar de foretage ulovlige Handlinger. Jeg som Lægmand føler det saa meget mere, som jeg er vis paa, at, naar jeg i min Stilling gaaer endog den allermindste Streg ud over Lovligheden, saa vil man strax tage mig fat; men Folk af den Slags, som have gjort mange og meget graverende Streger, dem reiser man sig for her i Salen og vil forsvare. Det forekommer mig noget formasteligt; at føre saa langt Forsvar for disse Folk, have de sandelig ikke forjont. Ja, det kan gjerne være, at nogle af de Herrer synes anderledes; men det er den almindelige Mening hos det hele Folk, og, naar dette er Retsfølelsen hos det hele Folk, saa kan det ikke let komme til noget andet Resultat. Jeg haaber saaledes tilstrækkeligt at have imødegaaet de Uttringer, der ere fremsarte. Jeg skal tillade mig endnu en Uttring ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts, 2den Valgfreds (Tscherning). Han har saa ofte belært mig, og jeg har saa ofte lyttet med Fornøielse til, hvad han udtalte (Tscherning: Ja, men det har ikke frugtet Noget). Ja, jeg kan godt forstaae, hvad der er forstaaeligt; men nu kan jeg ikke forstaae Rigsdagsmanden for Holbek Amts, 2den Valgfreds, thi han er bleven uforstaaelig. Det har forundret mig meget fra en saa indsigtsfuld Mand at høre, at han ikke veed, hvor Grændsen er for Udrustningerne. Han siger, at det skulde være Politieudrustninger; men det er vanskeligt at